

Χριστόφορος Παπαχαραλάμπους

Για ένα μικρό κομμάτι χαρτί

Αθήνα 2013

Ο Χριστόφορος Παπαχαράλαμπος γεννήθηκε το 1944 στην Αντίς Αμπέμπα της Αιθιοπίας. Ήρθε στην Αθήνα το 1961 για να σπουδάσει ιατρική στην οποία φοίτησε μέχρι και το τρίτο έτος των σπουδών. Όταν κατάλαβε ότι ο πόνος των άλλων γινόταν και δικός του πόνος και

ακολουθώντας το ένστικτο του, διέκοψε τις σπουδές του. Στη συνέχεια φοίτησε στην Ανωτέρα Σχολή Τουριστικών Επαγγελματιών Ρόδου απ' όπου αποφοίτησε το 1969.

Το 1973 διορίστηκε διευθυντής ξενοδοχειακής μονάδας στον Άγιο Νικόλαο Κρήτης. Έκτοτε εργάστηκε ως διευθυντής σε διάφορα μεγάλα ξενοδοχεία. Το 1985 προσλήφθηκε ως διοικητικός διευθυντής σε ξένη κατασκευαστική εταιρεία.

Από το 1995 μέχρι και σήμερα ασχολείται με διεύθυνση της οικογενειακής του επιχείρησης παραγωγής παραδοσιακών μπισκότων και άλλων βουτημάτων που εδρεύει στο Χαλάνδρι.

Έχει τρία παιδιά, (δύο κόρες και έναν γιό) καθώς και δυο εγγόνια.

Από πολύ νέος ασχολήθηκε με το γράψιμο (ποίηση και πεζογραφία). Το πρώτο του βιβλίο, μια συλλογή διηγημάτων φαντασίας με τον τίτλο, «Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ» έχει εκδοθεί από την εκδοτική εταιρεία «BOOKSTARS» και κυκλοφορεί ήδη από το καλοκαίρι του 2012.

Για ένα μικρό κομμάτι χαρτί

Για ένα μικρό κομμάτι χαρτί

Η Τζένη τυλιγμένη στο γαλάζιο σεντόνι, ξαπλωμένη στο κρεβάτι παρακολουθούσε τον κοντόχοντρο πλαδαρό άνδρα που είχε μόλις σηκωθεί και έσκυβε να πάρει τα τσιγάρα του από το κομοδίνο. Δεν μπορούσε ούτε καν να κοιτάξει τούτον τον μεσόκοπο αηδιαστικό άνθρωπο στον οποίο, είχε μόλις χαρίσει το κορμί της.

Εκείνος άναψε το τσιγάρο του, έξυσε τα χοντρά του οπίσθια, και είπε:

«Λοιπόν Τζενούλα; Πως ήταν; Το φχαριστήθηκες φαντάζομαι! Ε;»

Η Τζένη έκανε μια γκριμάτσα αηδίας πίσω απ την πλάτη του και είπε με τόνο που θύμιζε χορτασμένη γατούλα:

«Μμμμ!! Με σένα γλυκέ μου; Μα εσύ είσαι λιοντάρι δεν είσαι άνθρωπος. Με ξεθέωσες την κακομοίρα. Αλλά τέτοιο ξεθέωμα μμμμ!!! Χαλάλι σου Γιώργο μου»

Εκείνος γύρισε απότομα προς το μέρος της με τις κοιλιές του να τρεμουλιάζουν και είπε αυστηρά.

«Μα το έχουμε ξαναπεί που να πάρει ο διάολος! Μέσα στο κρεβάτι είμαι ο Γιώργος ή Γώγος όπως με λες. Μόλις όμως τελειώσουμε και σηκωθώ τέρμα. Είμαι πάλι ο κύριος Δήμαρχος. Ο κύριος Δήμαρχος. Το καταλαβαίνεις; Για πες μου λοιπόν ποιος είμαι;»

«Είστε ο κύριος Δήμαρχος» απάντησε εκείνη δήθεν πληγωμένη.

«Έτσι μπράβοο!» είπε ο Δήμαρχος και προχώρησε στην πολυθρόνα όπου είχε αφήσει τα ρούχα του κι άρχισε να ντύνεται.

«Λοιπόν; Τι έγινε, σου φτάσανε τα λεφτά για κείνο το φόρεμα, τα παπούτσια και την τσάντα που μου έλεγες; Μήπως θέλεις κι άλλα;»

Στην άκρη της γλώσσας της είχε να πει «κι άλλα» αλλά συγκρατήθηκε. Δεν έπρεπε να το παρακάνει.

«Όχι Γώγ.... κύριε Δήμαρχε θέλω να πω. Μια χαρά είμαι. Να 'σαι καλά. Είναι υπέροχο φόρεμα, θα το δεις απόψε στην δεξίωση σου. Θα με καμαρώσεις . Κι εγώ θα

Για ένα μικρό κομμάτι χαρτί

λάμπω χορτασμένη από όσα μου έκανες πριν από λίγο. Μα τι κόλλα ήταν πάλι αυτά κύριε Δήμαρχε; Όμως με πονέσατε λιγάκι με το» είπε ύφος παρθένας.

Εκείνος είχε ντυθεί στο μεταξύ και καπνίζοντας το τσιγάρο του χαμογελούσε περήφανος για τον φοβερό ανδρισμό του.

«Και δε μου λες; Εκείνος, θα έρθει μαζί σου;»

Ρώτησε

«Έτσι συμφωνήσαμε το πρωί την ώρα που έφευγε ο μαλάκας.»

«Μα τι μαλάκας όμως! Αυτός κορίτσι μου, και με την κρίση που έχουμε σε λίγο ούτε ψωμί δεν θα έχετε να αγοράσετε. Μα τι σόι δικηγόρος είναι. Ούτε μια υπόθεση της προκοπής δεν έχει πάρει. Τέλος πάντων. Λοιπόν μουσίτσα φεύγω τώρα. Εσύ μείνε στο κρεβάτι να ξεκουραστείς και τα λέμε το βράδυ στο σπíti μου. Θα σε καμαρώνω.»

Βγήκε απ' το δωμάτιο με ύφος Δον Ζουάν της μικρής ορεινής πόλης της οποίας ήταν Δήμαρχος.

Η Τζένη μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω του έτρεξε στο μπάνιο, μπήκε στην μπανιέρα, άνοιξε το νερό στο σχεδόν καυτό και πλύθηκε τρίβοντας το σώμα της manía λες και ήθελε να διώξει από πάνω της ακόμη και τα δαχτυλικά του αποτυπώματα.

«*Μαλάκα, ηλίθιε, λαπά!!! Εσύ φταις!*» έλεγε κλαίγοντας. «*Εσύ! Που πήγα και σε παντρεύτηκα η ηλίθια, για πείσμα. Μαλάκα!!!*» μονολογούσε.

Το παλιό σαραβαλιασμένο αμάξι σερνόταν στον όλο λακκούβες επαρχιακό δρόμο. Η δυνατή φθινοπωρινή βροχή, έπαιζε ταμπούρλο τη σκεπή. Τα φαγωμένα λάστιχα των υαλοκαθαριστήρων, έξυναν το παρμπρίζ σχηματίζοντας καφετιές καμπύλες στο βρώμικο τζάμι.

Ο δικηγόρος Αργύρης Αποστόλου, πήρε το μπουκάλι που είχε ακουμπισμένο στα πόδια του, ξεβίδωσε το καπάκι αφήνοντας για μια στιγμή το τιμόνι και τράβηξε μια γερή γουλιά βότκα. Την είχε αγοράσει από ένα μπαράκι εκεί, δίπλα στο βενζινάδικο. Τον έπιασαν τα γέλια σαν θυμήθηκε την έκφραση του υπαλλήλου στο βενζινάδικο όταν του είπε

να του γεμίσει το ρεζερβουάρ. Ο φουκαράς ήξερε χρόνια τώρα, πως ο Αργύρης συνήθως ζητούσε να του βάλουν το πολύ πέντε ευρώ σούπερ, αφού το αμάξι του ένα παλιό Ford Fiesta που το είχε από τα τέλη της δεκαετίας του 80, δεν έπαιρνε αμόλυβδη.

Θυμήθηκε πως κι ο ίδιος ήταν περίεργος να δει πόση βενζίνη χωρούσε το ρεζερβουάρ του. Όταν ο υπάλληλος του είπε: «Τριάντα ευρώ κύριε Αργύρη». Εκείνος έβγαλε ένα πενηντάρικο κι όσο ο τύπος έψαχνε να βρει τα ρέστα του είπε :

«Τα Ρέστα δικά σου». Ο άνθρωπος κόντεψε να πάθει σοκ. Ένα μεροκάματο ήταν το πουρμπουάρ. Τώρα ο Αργύρης μέσα στο αμάξι είχε διαλυθεί στα γέλια πίνοντας από το μπουκάλι προσπαθώντας ταυτόχρονα να βλέπει το δρόμο μπροστά του. Στο ραδιόφωνο ήταν η ώρα των βραδινών ειδήσεων.

Πως πέρασε η ώρα εκεί στο μπαράκι που είχε καθίσει. Είχε πλάκα όμως. Τους περισσότερους πελάτες τους γνώριζε. Κάπου-κάπου μάλιστα έπινε μαζί τους και κανένα ποτάκι. Εκείνοι κέρναγαν. Σήμερα όμως πλήρωσε αυτός και όλοι παραξενεύτηκαν. Είχε πάρει την αμοιβή του από μια εντολή πληρωμής που εισέπραξε για λογαριασμό πελάτη του. Τρίχες ποσό δηλαδή. Διακόσια πενήντα ευρώ. Όμως όλοι εκείνοι εκεί στην καφετέρια δεν ήξεραν. Άλλωστε πώς μπορούσαν να φανταστούν, πως απόψε δεν έπιναν με τον Αργύρη τον δικηγόρο της δεκάρας. «Κύριοι» μονολόγησε μέσα στην μοναξιά του αμαξιού, «δεν είμαι ο Αργύρης που ξέρατεχα χα χα χα!»

Τώρα που τα θυμόταν όλα αυτά δεν ήξερε τι τον είχε σπρώξει να πάει σε κείνο το πρακτορείο. Περνούσε κάθε βράδυ από κει αλλά μόνο την προηγούμενη είτε να μπει μέσα. Δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει. Ρώτησε τον υπεύθυνο πίσω από τον πάγκο που του έδωσε της οδηγίες. Κάθισε σε ένα τραπέζι, βρήκε ένα στυλό και έκανε ότι του είπε ο τύπος. Ούτε που έδωσε σημασία τι έβαζε στα τετραγωνάκια. Ότι του κατέβαινε. Φεύγοντας αφού πήρε το χαρτάκι με τα νούμερα ρώτησε τον υπεύθυνο:

«Πότε είναι η κλ..... ;»

«Αύριο. Πέμπτη » του είπε ο άλλος.

Σήμερα ήταν Πέμπτη! Και είχε γίνει η κλήρωση. Και είδε στην εφημερίδα ότι ήταν ο ένας και μοναδικός τυχερός:

Δυο εκατομμύρια πεντακόσιες χιλιάδες ευρώ!!!

Δικά του ή μάλλον δικά της. Εκατομμύρια πάνω στο χαρτάκι εκείνο!

Το παράξενο είναι ότι δεν ένιωσε σχεδόν τίποτα. Και πως να νιώσει αφού τα λεφτά δεν ήταν για κείνον. Δεν ήταν δικά του. Απλώς ίσως την έβλεπε να του χαμογελάει λιγάκι τώρα.

Έβαλε το χέρι στη μέσα τσέπη του σακακιού για να σιγουρευτεί πως το πολύτιμο χαρτάκι ήταν ακόμη εκεί.

Από το ραδιόφωνο μέσα από το σφυροκόπημα της βροχής στη σκεπή, άκουσε πως είχε πάει έντεκα. «*Άργησα πολύ*» μονολόγησε.

Ποτέ στα δώδεκα χρόνια που ήταν παντρεμένος με την Τζένη δε θυμόταν να είχε αργήσει τόσο. Την φανταζόταν, εξαγριωμένη να πηγαινοέρχεται μέσα στο σαλόνι καπνίζοντας τα τσιγάρα το ένα πάνω στο άλλο και να τον βρίζει.

Θα ήταν βέβαια ντυμένη κομψά όπως πάντα, και ακριβά όπως πάντα. Άλλωστε ήταν καλεσμένοι στο σπίτι του δημάρχου της πόλης που ζούσαν τα τελευταία πέντε χρόνια. Όλη η υψηλή κοινωνία της περιοχής θα ήταν μαζεμένη εκεί.

«*Χεσμένους σας έχω όλους, υψηλή κωλοκοινωνία χα χα χα !*» φώναξε προσπαθώντας να δει μέσα απ' το βρώμικο τζάμι.

Τέτοια ώρα όμως ήταν αργά για την δεξίωση. Πάντως η Τζένη μπορεί και να είχε πάει. Παρέες είχε. Πρόθυμοι συνοδοί πάντα βρίσκονταν. Μια γυναίκα σαν την Τζένη, με κείνα τα υπέροχα μαύρα ανατολίτικα μάτια που στόλιζαν το κλασικής ομορφιάς πρόσωπο και το όλο καμπύλες σφιχτό θηλυκό κορμί, δεν ξέμενε ποτέ από θαυμαστές.

Αλήθεια! Ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει πως μια τέτοια ύπαρξη είχε διαλέξει αυτόν για άντρα της. Όχι δηλαδή πως ήταν κανένας ασχημομούρης. Η καταγωγή του όμως δεν ταίριαζε με την δική της. Εκείνη ανήκε στην λεγόμενη Χάι σοσάιετυ με τις μονοκατοικίες στην Εκάλη με τα εξοχικά στην Πάρο και στην Αράχοβα, τα γκάρντεν

πάρτι, τα επώνυμα ρούχα, τα τεράστια 4X4 αμάξια, τα σαλέ στις Άλπεις, τα νυχτερινά ξεφαντώματα σε κέντρα της μόδας και τα ταξίδια αστραπή στο Λονδίνο, Παρίσι, στη Νέα Υόρκη για ψώνια ή για κάποια θεατρική παράσταση.

Εκείνος πάλι ήταν γιος ενός απ' τους τελευταίους πια παπουτσήδες -«παλιοπαπουτσή»-, όπως έλεγε η Τζένη. Με το ζόρι και δουλεύοντας γκαρσόνι κατάφερνε να ανταποκρίνεται στα έξοδα των σπουδών του. Ο φουκαράς ο πατέρας του εκτός του ότι είχε γεράσει πια και τα χέρια του δεν πιάνανε, ζήτημα ήταν πλέον αν έβλεπε έναν πελάτη την ημέρα.

Όταν την γνώρισε στη Νομική όπου σπουδάζανε δε μπορούσε ποτέ να φανταστεί πως αυτή η γυναίκα θα γινότανε κάποτε δική του. Τώρα με τα χρόνια κατάλαβε, πως τον παντρεύτηκε μόνο και μόνο για να πάει κόντρα στους δικούς της που θέλανε να της επιβάλουν εκείνοι τον άνδρα που θα έπαιρνε. Από σκέτη αντίδραση δηλαδή. Οι γονείς της δεν ήρθαν στο γάμο και ούτε της ξαναμίλησαν από τότε. «*Ωραίοι γονείς!*» ο Αργύρης, μουρμούρισε αλλάζοντας ταχύτητα.

Τώρα εκείνη θα είχε ντυθεί κομψά όπως πάντα. Το τι θα άκουγε όταν θα έφτανε, το φανταζόταν. Ήταν όμως συνηθισμένος στις επιθέσεις και στις προσβολές της. Τον πλήγωνε αλλά έσκυβε το κεφάλι και τα κατάπινε όλα, γιατί που να πάρει ο διάολος, την αγαπούσε πολύ και δεν ήθελε να την χάσει. Δεν μπορούσε να φανταστεί τη ζωή του χωρίς εκείνη. Είχε μπει μέσα στο αίμα του. Χωρίς αυτήν η ζωή.....

Τόσα χρόνια τώρα του πετούσε την περιφρόνησή της, κατάμουτρα. Τον έλεγε βλάκα, αποτυχημένο, ανάξιο, ανίκανο μαλάκα. «*Ούτε ένα ψωροζευγάρι παπούτσια δεν είσαι ικανός να μου πάρεις. Μαλάκα, λαπά έ λαπά*». **Λαπά!** Ήταν ο αγαπημένος της χαρακτηρισμός που τον χρησιμοποιούσε μάλιστα περισσότερο όταν ήταν μπροστά, αυτές οι ψευτο-αριστοκράτισσες της επαρχίας, που τον κοίταζαν λες και ήταν κοπρόσκυλο.

Η αλήθεια είναι όμως πως δε θυμόταν να της είχε ποτέ αγοράσει κανένα φόρεμα ή κόσμημα της προκοπής. Το μόνο που της πάρει ήταν το δαχτυλίδι των αρραβώνων τους που τώρα πια είχε ξεχάσει, από πού είχε δανειστεί τα χρήματα. Είχε δίκιο λοιπόν να τον λέει λαπά. Όταν όμως τον έβριζε μπροστά σε κάτι κομψευάμενους τύπους με

κουστούμια Αρμάνι και παπούτσια Γκούτσι, ένοιωθε να ζαρώνει. Προτιμούσε όμως να σωπαίνει για να μην την ερεθίσει περισσότερο. Τους έβλεπε να γελούν σε βάρος του όταν εκείνη με συνωμοτικό ύφος τους έλεγε κάτι για κείνον.

Η βροχή συνέχιζε να πέφτει με το τουλούμι. Με το ζόρι έβλεπε τον δρόμο.

Τώρα θυμήθηκε πως όποτε τύχαινε να δει ανοιχτή τη ντουλάπα της, γιατί μόνος του δεν τολμούσε να την ανοίξει, ήταν γεμάτη ακριβά φορέματα κρεμασμένα με τάξη. Σίγουρα δεν ήταν αγορασμένα με τα χρήματα που έδινε εκείνος βέβαια. *«Ποια χρήματα γαμώτο μου»* μονολόγησε.

Αυτά δεν έφταναν ούτε για το φαγητό τους. Βέβαια ο κόσμος γύρω μιλούσε για σχέσεις της, με διάφορους λεφτάδες της περιοχής που το πορτοφόλι τους σήκωνε λούσα σε αντάλλαγμα της εύνοιας μιας γυναίκας σα την Τζένη. Ακόμη και για τον Δήμαρχο ψιθύριζαν.

Δεν τον ένοιαζε όμως. Δεν τον πείραζε αν το κορμί της το χάιδευαν ξένα χέρια ή το φιλούσαν ξένα χείλη. Εκείνο που τον πλήγωνε ήταν η περιφρόνησή της. Αυτή η περιφρόνηση που του την πετούσε με κάθε ευκαιρία. Είχε και μια μακροσκελή ατάκα κλισέ:

«Εγώ η ηλίθια που άφησα το αρχοντικό του πατέρα μου για σένα. Που ένας Θεός ξέρει τι με τύφλωσε και μπλέχτηκα με έναν άχρηστο σαν κι εσένα. Που για χάρη σου γονείς μου, μου 'κοψαν την καλημέρα. Και είχανε δίκιο όταν μου φώναζαν πόσο ασήμαντος είσαι. Αλλά τι να περιμένεις από τον γιο ενός παπουτσή. Θα μπορούσα άνετα να πάρω τον Λεοντίου, που είδες που έφτασε τώρα; Ακόμη και στον Λευκό Οίκο μπαινοβγαίνει. Με Πρωθυπουργούς κάνει παρέα. Τι ηλίθια Χριστέ μου...»

Μονορούφι τα έλεγε. Πάντα άκουγε αυτό το τροπάριο με σκυμμένο το κεφάλι σιωπηλός. Άλλωστε τι να 'λεγε. Μήπως είχε κι άδικο; Αλλά και να πήγαινε να πει κάτι εκείνη τον έκοβε:

«Σκάσε μαλάκα. Λαπά. Ε λαπά των δικαστηρίων».

Ο δρόμος ήταν ερημικός. Είχε ώρα να δει άλλο αμάξι. *«Βρωμόκαιρος»*, μουρμούρισε *«δε βλέπω τίποτα»*.

Η δυνατή βροχή και το πηχτό σκοτάδι κάνανε την οδήγηση δύσκολη. Ήταν και τα φώτα του αδύναμα. Τώρα ο

δρόμος άρχιζε ν' ανηφορίζει. Οι στροφές γίνονταν όλο και πιο απότομες. Ξανάφερε το χέρι του στη τσέπη για να αγγίξει το μικρό τυπωμένο χαρτάκι. Το χάιδεψε.

Μόλις θα έφτανε στίτι θα περίμενε να τελειώσει την επίθεσή της η Τζένη κι ύστερα θα της το έδειχνε. Τώρα θα μπορούσε να της πάρει όσα φορέματα ήθελε και στίτι κι αυτοκίνητο και ταξίδια στο Μανχάταν, στο Παρίσι, στις Μπαχάμες, στο φεγγάρι, όπου ήθελε. Αφού το άξιζε. Έφερε το μπουκάλι με τη βότκα στο στόμα και ήπιε άπληστα. Το μισό μπουκάλι το είχε κατεβάσει κιόλας. Ένοιωθε μεγάλη σιγουριά. Σαν ραλίστας έπαιρνε τις στροφές. Έπρεπε να φτάσει το γρηγορότερο στη Τζένη. Έπρεπε να της δείξει το χαρτάκι που έκρυβε τα εκατομμύρια.

Ήταν όλα δικά της. Εκείνος, τι να τα έκανε χωρίς εκείνη; Ας του χάριζε κάπου - κάπου το κορμί της, έστω κι από ελεημοσύνη. Μα πόσο την αγαπούσε Θεέ μου! Πάτησε πιο πολύ το γκάζι. «*Να δούμε τώρα. Θα με περιφρονείς ακόμμη;*» μονολόγησε

Ήξερε βέβαια πως ο Νίκος ο συνάδελφος και μοναδικός του φίλος είχε δίκιο όταν του έλεγε πως αυτή η αγάπη του για τη Τζένη ήταν αρρωστημένη. Ναι, μάλιστα ήταν αρρωστημένη. Ναι μάλιστα ήταν άρρωστος! Και λοιπόν;

Δεν τον ενδιέφερε όμως. Ούτε κι αν πήγαινε με άλλους τον ενδιέφερε. Οι συνάδελφοί του όποτε ξέπεφτε στα χέρια του καμιά υπόθεση διαζυγίου λόγω μοιχείας της συζύγου, του έριχναν ειρωνικά βλέμματα. Δεν τον ένοιαζε. Μόνο η περιφρόνηση της τον πείραζε!

Απέναντι μακριά φάνηκαν τα φώτα μιας μοτοσικλέτας.

«Επιτέλους», μουρμούρισε «να κάτι ζωντανό».

Ο δρόμος ανηφόριζε. Σε κάποια στροφή έχασε την μοτοσικλέτα. Όταν την ξαναείδε του φάνηκε κάπως παράξενη αυτή η μοτοσικλέτα. Το νερό της βροχής έπεφτε μπροστά από τα φώτα του και θα 'λεγε κανείς πως ο ουρανός έβρεχε μακριές ασημένιες βελόνες.

Πλησίαζε να διασταυρωθεί με την μοτοσικλέτα. Τέντωσε την προσοχή του. Έπρεπε να φτάσει στη Τζένη. Μπορούσε να διακρίνει το σκοτεινό περίγραμμα του οδηγού απέναντι, όταν..... την τελευταία στιγμή κατάλαβε πως δεν ήταν μοτοσικλέτα αλλά φορτηγάκι, με

Για ένα μικρό κομμάτι χαρτί

καμένο το αριστερό του φανάρι. Έστριψε απότομα δεξιά κι έπεσε στο προστατευτικό τοίχιο του δρόμου. Χτύπησε με δύναμη το στήθος του στο τιμόνι. Του κόπηκε η ανάσα. Κι έμεινε ακίνητος εκεί, πεσμένος στο τιμόνι. Και έξω έβρεχε.....

Την ίδια ώρα στο σπίτι η Τζένη, ντυμένη με το καινούργιο πανάκριβο φόρεμα - δώρο του κυρίου Δημάρχου βεβαίως - ήταν έξαλλη - γιατί θα έχανε για χάρη αυτού του ηλίθιου, αυτού του μαλακισμένου, αυτού του λαπά, την δεξίωση στο Δημαρχείο.

Πηγαυορχόταν στο σαλόνι καπνίζοντας το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο, πίνοντας ουίσκι με παγάκια. Δεν μπορούσε να ησυχάσει. Είχε καλέσει, το «ζώον» που είχε παντρευτεί, δεκάδες φορές στο κινητό, αλλά ο «γύφτος», ο "γιός του κωλο-παπουτσιή" το είχε απενεργοποιημένο.

«Που στο διάβολο είναι ο λαπάς; Και θα περιμένει κι ο Δήμαρχος, γαμώτο», μονολόγησε. Το τσιγάρο, της έκαψε το δάχτυλο και το πέταξε όλο νεύρα στο χαλί. Το πάτησε με μανία με τα πανάκριβα ψηλοτάκουνα της, και άναψε άλλο από το πακέτο που ήταν στο τραπέζακι με τα ποτά, βάζοντας ταυτόχρονα και μπόλικο ουίσκι στο ποτήρι της.

«Αλκοολικιά θα με κάνει ο μαλάκας!» σκέφτηκε. Κοίταξε την ώρα.... «Τώρα πια θα έχουν αρχίσει να φεύγουν οι καλεσμένοι.....» είπε και πήγε κάθισε στον καναπέ. Έσβησε το τσιγάρο που μόλις είχε ανάψει και πήρε άλλο. Τέλειωσε με μια ρουφηξιά το ουίσκι που είχε μείνει το ποτήρι της, άναψε την τηλεόραση κι ακουμπώντας το κεφάλι στην πλάτη του καναπέ κάπνιζε φοβερά εκνευρισμένη.

Μέσα στο παλιό αμάξι που είχε τρακάρει πάνω στο προστατευτικό τοιχίο του ορεινού δρόμου, ο οδηγός ακίνητος πεσμένος πάνω στο τιμόνι, ένωσε ξαφνικά μια έντονη τάση για εμετό. Τινάχτηκε απότομα προς τα πίσω ξεφωνίζοντας από τον πόνο στο στήθος και την πλάτη. Χωρίς να καταλαβαίνει τι έκανε ο Αργύρης άνοιξε την πόρτα και πετάχτηκε έξω βογκώντας και.... βρέθηκε ελάχιστα εκατοστά πριν το χάος που έχασκε κάτω από το τοιχίο που συγκράτησε το αμάξι.

Ταλαντεύτηκε μπρος - πίσω και είδε κι έπαθε να ισορροπήσει στο χείλος του γκρεμού. Η δυνατή βροχή που έπεφτε λούζοντας τον και το δυνατό σοκ που ένωσε, όταν το βλέμμα του χάθηκε στο σκοτάδι που κυριαρχούσε εκεί κάτω από τα πόδια του, τον έκαναν να συνέλθει.

Τα φώτα του αμαξιού που ήταν ακόμη αναμμένα επέτειναν την αίσθηση του κενού που караδοκούσε ελάχιστα εκατοστά πιο κει. Ένωσε την ανάγκη να πιει. Το στέρνο του πονούσε. Λίγη βότκα θα του έκανε καλό. Μπήκε μέσα στο παλιό αμάξι και κάθισε. Έψαξε στα τυφλά να βρει το μπουκάλι. Και το βρήκε στο δάπεδο κάτω από το κάθισμα. Είχε πια μείνει λιγότερο από το μισό. Μια γερή γουλιά του έκαψε το λαιμό και του έφερε βήχα αλλά αμέσως ένωσε πολύ καλύτερα.

Ούτε είχε κοιτάξει αν το αμάξι είχε πάθει ζημιά από το τρακάρισμα. Τι τον ένοιαζε πια. Έτσι κι αλλιώς τώρα θα έπαιρνε άλλο πολυτελέστατο αμάξι για μην ντρέπεται η Τζένη να μπαίνει μέσα, όπως τώρα.

Έβαλε μπροστά. Αφού έκανε την μανούβρα για να βγει από το πλαϊνό χαντάκι του δρόμου ξεκίνησε σχεδόν καλοδιάθετος. Τι σχεδόν, ένιωθε υπέροχα!! Του ερχόταν να τραγουδήσει!

Έχωσε το χέρι του στη εσωτερική τσέπη του σακακιού του και χάιδεψε το χαρτάκι που του ζέσταινε το στήθος με τα εκατομμύρια που αντιπροσώπευε. **Δυόμιση ολόκληρα εκατομμύρια ευρώ ήταν αυτά!!!**

Ξεκίνησε μούσκεμα από τη βροχή αλλά καλοδιάθετος.

Πάντως τούτο το φουκαριάρικο το αμάξι δεν θα το πετούσε. Θα το φύλαγε στο γκαράζ της βίλας του. Έτσι για ενθύμιο. Οι πλούσιοι δεν έχουν τις παραξενιές τους; Ε θα είχε κι αυτός τη δικιά του.

Αυτή η μικρή αναποδιά τον αναζωογόνησε. Ίσως το ότι γλιτώσει παρά τρίχα.

Ήπιε και την τελευταία γουλιά που είχε απομείνει στο μπουκάλι και ανοίγοντας το τζάμι το πέταξε έξω. Αυτή του η κίνηση τον παραξένεψε. Να πετάξει το μπουκάλι από το παράθυρο; Απεχθανόταν αυτούς που γέμιζαν σκουπίδια τους δρόμους. Ακόμη και αυτό το ειρωνευόταν η Τζένη.

«*Βρωμοχωριάτη, θες να παραστήσεις τον Ευρωπαίο ε;*» Του φώναζε κάθε φορά που σχολίαζε αρνητικά αυτούς που φτύνανε στο δρόμο. Δεν της απαντούσε. Απλώς δάγκωνε τα χείλη του. Τώρα όμως μόλις έφτανε σπίτι θα την άφηνε να τον βρίσει να ξεσπάσει και μετά θα της έδειχνε το μικρό κομμάτι χαρτί. Το δικό της μικρό κομμάτι χαρτί.

Να δούμε τώρα! Θα τον περιφρονούσε μετά; Θα ήταν ο λαπός των δικαστηρίων μετά;

Σιγοτραγουδούσε το τραγούδι που ακουγόταν από το ραδιόφωνο χτυπώντας με ρυθμό τα δάχτυλα στο τιμόνι όταν εκεί στη στροφή του δρόμου μια λευκοντυμένη φιγούρα στεκόταν εκεί σαν στοιχείο του δάσους μέσα στην σκοτεινιά.

Όταν πλησίασε είδε πως ήταν ένας τουρίστας τυλιγμένος σε λευκό μπουφάν με ένα σακίδιο στην πλάτη. Έκανε ωτοστόπ.

Ο Αργύρης σταμάτησε και σκύβοντας άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού. Αυτή του η συμπεριφορά τον παραξένεψε. Ήταν πολύ καχύποπτος με τους ξένους. «Φταίει η βότκα» σκέφτηκε.

«Θένκς» είπε μια γυναικεία φωνή.

Άμεσα η προηγούμενη ευεξία του εξαφανίστηκε. Δεν ένοιωθε άνετα με τις γυναίκες. Ακόμη από την εποχή που ήταν μαθητής και νεαρός φοιτητής αργότερα.

Η κοπέλα έβγαλε το βρεγμένο της μπουφάν, ακούμπησε κάτω το σακίδιό της και βολεύτηκε στο κάθισμα. «Thank you, that's very kind.» είπε. Η προφορά της έμοιαζε αμερικάνικη.

«Do you mind if I smoke? You smoke?» τον ρώτησε

«Yes» είπε ο Αργύρης παρόλο που δεν κάπνιζε πια. Του πρόσφερε ένα τσιγάρο.

Η κοπέλα ακούμπησε το κεφάλι πίσω στο κάθισμα και κάπνιζε. φυσώντας τον καπνό προς την οροφή του αμαξιού. Ήταν ξανθιά. Τα μαλλιά ήταν λες και είχαν δικό τους φωσ. «Καθόλου άσχημη» σκέφτηκε ο Αργύρης καθώς της έριχνε κλεφτές ματιές.

«Το χρειαζόμουν το τσιγάρο», είπε η κοπέλα ρουφώντας με απόλαυση τον καπνό.

Με τα λίγα Αγγλικά που ήξερε ο Αργύρης, τη ρώτησε πως βρέθηκε τέτοιο καιρό στην ερημιά, στα βουνά.

Του είπε πως γύριζαν την περιοχή με μια φίλη και τον μπόιφρέντ της, έναν Βοστονέζο.

Κάποια στιγμή νωρίτερα σήμερα το απόγευμα, όμως τσακώθηκαν γιατί η φίλη της είχε αρχίσει να έχει περίεργες ιδέες για το σεξ. Ήθελε τριό στο σεξ και λεσβιακά παιχνίδια, γιατί τα ζητούσε και το αγόρι. Αντάλλαξαν

βαριές κουβέντες και στο τέλος την πέταξαν έξω από το αμάξι που είχαν νοικιάσει.

Όλα τα παραπάνω τα είπε με μια απλότητα που του έκανε εντύπωση. Όμως αυτή η κουβέντα για σεξ ερέθισαν παράξενα τον Αργύρη. Του πρόσφερε ακόμη ένα τσιγάρο. Του το άναψε εκείνη για να μην αποσπάσει την προσοχή του από το οδήγημα, και του το έβαλε απαλά στα στόμα. Τα δάχτυλά της άγγιξαν φευγαλέα τα χείλη του. Ανατρίχιασε. Την κοίταξε. Του χαμογέλασε.

«Με λένε Ντόροθι» είπε

«Σε λίγο φτάνουμε την πόλη» είπε βραχνά εκείνος.

Ταξίδευαν τώρα σε ίσιο στεγνό δρόμο, Η βροχή μάλλον δεν είχε φτάσει εδώ. Έκανε όμως ψύχρα.

Τον είχε απορροφήσει το οδήγημα, όταν ένα χέρι ακούμπησε απαλά στο γόνατό του. Ξαφνιάστηκε και πήγε να χάσει τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Γύρισε και την κοίταξε. Έμοιαζε να κοιμάται. Το χέρι της του έκαιγε το πόδι.

Ανεπαίσθητα, αργά, βασανιστικά αργά, άρχισε την πορεία του προς τα πάνω. Οι παλμοί του επιταχύνθηκαν. Ένοιωθε να φλέγεται. Ο λαιμός του ήταν στεγνός. Και δεν είχε πια την βότκα. Την ξανακοίταξε. Έμοιαζε παραδομένη στον ύπνο. Το δάχτυλα της έχοντας φτάσει στον προορισμό τους απαλά αλλά επίμονα φούντωναν τον πόθο του. Τα χέρια του έτρεμαν πάνω στο τιμόνι.

Η Τζένη ξεπήδησε στην σκέψη του. Την έβλεπε να τον κοιτάζει ειρωνικά και να του φωνάζει: «*Λαπά ε λαπά*». Δεν άντεξε άλλο.

Με μια αποφασιστική τιμονιά έστριψε στον πρώτο χωματόδρομο που βρήκε και σταμάτησε κάτω από ένα μεγάλο πεύκο.

Με χέρι που έτρεμε άπλωσε και της χάιδεψε τα μαλλιά. Έσκυψε και την πλησίασε. Τα χείλη του διστακτικά γύρεψαν τα δικά της. Εκείνη άνοιξε τα μάτια και του χαμογέλασε.

Την αγκάλιασε και την φίλησε. Ξαφνιάστηκε από το πάθος του. Δες και ήταν η τελευταία φορά που φιλούσε γυναίκα. Ρούφηξε το άρωμα του κορμιού της σαν τρελός. Δεν αναγνώριζε τον εαυτό του. Εκείνη με απίστευτη ευκινησία κατέβασε το παντελόνι που φορούσε. Ξεκούμπωσε το πουκάμισό της και ελευθέρωσε το ένα της

στήθος. Οδήγησε το χέρι του εκεί. Με το άλλο χέρι ξεκούμπωσε το παντελόνι του Αργύρη. Ένωσε τον πόθο του. Άνοιξε τα μάτια της και τον κοίταξε πάλι. Ο Αργύρης δεν άντεξε άλλο. Βγήκε έτσι όπως ήταν από το αμάξι, πήγε από την άλλη πλευρά άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού έσκυψε, σήκωσε την Ντόροθι και ανοίγοντας την πίσω πόρτα την ακούμπησε στο κάθισμα. Έλεσε πάνω της σαν πεινασμένος. Ούτε την πόρτα δεν έκλεισε. Η κοπέλα ανταποκρινόταν με πάθος μιλώντας του ψιθυριστά και λέγοντας συνέχεια «I love you. Yes I love you, Yes! Yes do it!!»

Βγήκε στο δημόσιο δρόμο. Οδηγούσε με δυσκολία. Έτρεμε. Τώρα που πόθος του καταλάγιασε ένοιωθε βρώμικος. Δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα αγκάλιαζε άλλη γυναίκα. Η βότκα; Αυτό έφταιγε. Ή το μικρό κομμάτι χαρτί που φώλιαζε στη τσέπη του με τα έξι νούμερα που του χάριζαν δυόμιση εκατομμύρια;

Κοίταξε την ώρα. Είχε πάει μεσάνυχτα Φάνηκαν τα φώτα της πόλης

«Αυτή είναι η πόλη;» ρώτησε εκείνη.

«Ναι. Τι θα κάνεις; Που θα μείνεις;»

«Oh! Don't worry. Θα βρω κάπου»

Έβαλε το χέρι στη τσέπη και έβγαλε πενήντα ευρώ και της το έδωσε. Ήταν το τελευταίο του. Τρίχες. Στην τσέπη του, ζέσταινε, δυο εκατομμύρια και μισό. Εκείνη το πήρε με απόλυτη φυσικότητα.

Είχανε μπει πια στην πόλη. Την άφησε σε μια στάση του λεωφορείου αφού της εξήγησε που μπορούσε να βρει πληροφορίες για κατάλυμα.

Τώρα όμως βιαζόταν. Βιαζόταν να δει την Τζένη. Να της δώσει το μικρό κομματάκι χαρτί που θα την έκανε πλούσια. Και ίσως κάποτε, όταν δεν θα τον περιφρονούσε πια, μπορεί να της έλεγε για την τουρίστρια. Και θα γελούσαν..... Ίσως

Στο δρόμο όμως ένας αστυνομικός τον σταμάτησε.

«Προς τα που πάτε κύριε;»

Του είπε την διεύθυνση του σπιτιού παραξενεμένος. Ο αστυφύλακας τον κοίταξε για ατέλειωτη στιγμή στα μάτια. Έμοιαζε ταραγμένος.

«Μήπως λέγεστε Αποστόλου;»

«Μάλιστα. Αργύρης Αποστόλου. Τι συμβαίνει;»

Για ένα μικρό κομμάτι χαρτί

Ένα φριχτό προαίσθημα του πλάκωσε το στήθος.

Ο αστυφύλακας στο μεταξύ είχε φωνάξει έναν αξιωματικό. Ο Αργύρης είχε βγει από το αυτοκίνητο. Ο αξιωματικός έμοιαζε αμήχανος. Σαν να έφαχνε λέξεις είπε:

«Κύριε Αποστόλου, συνέβη κάτι πολύ άσχημο. Εκδηλώθηκε πυρκαγιά στο σπίτι σας. Κήκε ολόκληρο σε λίγα λεπτά. Η πυροσβεστική δεν πρόλαβε». Τα είπε όλα με μια ανάσα.

«Η γυναίκα μου;» ψέλλισε.

«Δυστυχώς..... Να..... Φαίνεται πως την πήρε ο ύπνος με το τσιγάρο στο χέρι.»

Ο Αργύρης κλονίστηκε. Ακούμπησε στο καπό.

«Πότε;»

«Πριν από μισή ώρα περίπου»

Ήταν με την τουρίστρια εκείνη την ώρα. Την ώρα που αυτός έβγαζε τα μάτια του με μια ξένη, η Τζένη πέθαινε μέσα στις φλόγες.

Άγρια απόγνωση τον κυρίευσε. Μια απελπισία. Έβαλε το χέρι στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Το μικρό κομματάκι χαρτί ήταν εκεί. Το χαρτάκι της.

Στην κηδεία της Τζένης, είχανε μαζευτεί όλες οι φιλενάδες της, όπως και εκείνοι οι κομψευάμενοι της πόλης, που για μερικούς ήξερε πως υπήρξαν κατά διαστήματα εραστές της. Όπως ο Δήμαρχος για παράδειγμα που φιγουράριζε στο μπροστά, μπροστά

Ο εργολάβος κηδειών του έδωσε το φτυάρι για να ρίξει χώμα στο φέρετρο.

Εκείνος όμως παραμέρισε το φτυάρι. Έβαλε το χέρι στη τσέπη κι έβγαλε το μικρό κομματάκι χαρτί. Το κράτησε στη χούφτα. Το τσαλάκωσε και το πέταξε μέσα στον τάφο.

Κύλισε αργά μια χάρτινη μπαλίτσα, μέσα στο φρεσκοσκαμμένο χώμα και τα πολύχρωμα λουλούδια. Ένα μικρό κομμάτι χαρτί.

Εκείνη την στιγμή ένιωσε κάτι να φουσκώνει μέσα στο στήθος του. Κάτι τον πίεζε, Τον πίεζε πολύ και ξέσπασε..... Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα που έτρεχαν αβίαστα στα μάγουλά του. Το πρόσωπό του είχε συσπαστεί από ασυγκράτητα..... γέλια.

Γύρισε και είδε τους άλλους του να τον κοιτούν παράξενα. Τα βλέμματά τους του φάνηκαν τόσο αστεία που το γέλιο του, ακουγόταν πια σχεδόν σε όλο το κοιμητήριο. Έριξε μια ματιά στον τάφο της Τζένης. Είδε το μικρό κομμάτι χαρτί που άξιζε δυόμισι εκατομμύρια ευρώ, ανάμεσα στα άχρηστα λουλούδια, προσπάθησε να σκουπίσει τα μάτια του από τα δάκρυα και γελώντας σήκωσε τα χέρια του σε μια σχεδόν κωμική χειρονομία κάνοντας το σήμα της νίκης, γύρισε και άρχισε να τρέχει με όλη του δύναμη προς την έξοδο του νεκροταφείου.

Εκεί σταμάτησε. Δεν ήξερε προς τα που να πάει. Δεν είχε που να πάει.

Έτσι όπως στεκόταν διστακτικός είδε να τον πλησιάζει ένας γνωστός στην περιοχή γερο-αλήτης μπεκρής, με γένια λιγδιασμένα και μακριά μπλεγμένα γκριζα μαλλιά.

«Δεν έχω φράγκο» πρόλαβε να του πει απαξιωτικά ο Αργύρης, σκουπίζοντας τα μάτια του.

«Δεν πειράζει. Θα σου δώσω εγώ» είπε ο γερο-αλήτης και έβγαλε ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα των πέντε ευρώ.

«Πάρε», του είπε. «Εσύ δεν είσαι που έθαψες την γυναίκα σου πριν λίγο;» ρώτησε

«Ναι» απάντησε ο Αργύρης, παίρνοντας το χαρτονόμισμα από το ζητιάνο.

«Εσένα δεν είναι που κάηκε και το σπίτι;»

«Ναι» είπε πάλι.

«Και δεν έχεις φράγκο;»

Του ήρθε στο νου τώρα η εικόνα της μπαλίσσας του μικρού κομματιού χαρτιού ανάμεσα στα λουλούδια και το μαύρο χώμα του τάφου της Τζένης. Τα δυόμισι εκατομμύρια της.

«Ναι, δεν έχω φράγκο» απάντησε.

«Το κατάλαβα» είπε ο γερο-ζητιάνος «μυρίζεις ελεύθερος.....»

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου έγινε
από τον Κώστα Θερμογιάννη
kthermoyiannis@outlook.com
www.nthermo.com
www.tovivlio.net

Η φιλολογική επιμέλεια έγινε από τη Μάχη Παπαδημητρίου

[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative Commons

Τι είναι αυτό που κάνει τον άνθρωπο να ξεχωρίζει από τα άλλα μέλη του ζωικού βασιλείου; Πολλά, θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς, το μεγαλύτερο ίσως απ' όλα είναι η ικανότητά του να φιλοσοφεί. Η φιλοσοφία είναι το χαρακτηριστικό εκείνο γνώρισμα που τον διαφοροποιεί και τον κατατάσσει στο υψηλότερο σημείο της ιεραρχίας. Αυτή του η ικανότητα είναι που χωρίζει τον κόσμο του σε καλό και κακό, σε άσπρο και μαύρο, στο πριν και το μετά. Και που του δίνει να νιώσει μέσα σε κάθε του κύτταρο αυτό το ξεχωριστό αίσθημα της ελευθερίας, το πολυτιμότερο αγαθό που του έχει χαρίσει το μυαλό του συνάμα και το δυσκολότερο.

Ο συγγραφέας κινεί τον ήρωά του πάνω σε ένα τεντωμένο σκοινί που τον κάνει να ταλαντεύεται προς όλες τις κατευθύνσεις, ωθώντας τον όμως παράλληλα προς το δρόμο που πραγματικά ήθελε να πάρει και που στη ζωή του απέφυγε ακόμα και να τον κοιτάξει. Η λύτρωση όμως δεν είναι πάντα κάτι απλό κι εύκολο, απαιτεί θάρρος και δύναμη.

Αθήνα 2013